

ZAVAR?

szerző: Durányik Fanni, Moór Olívia

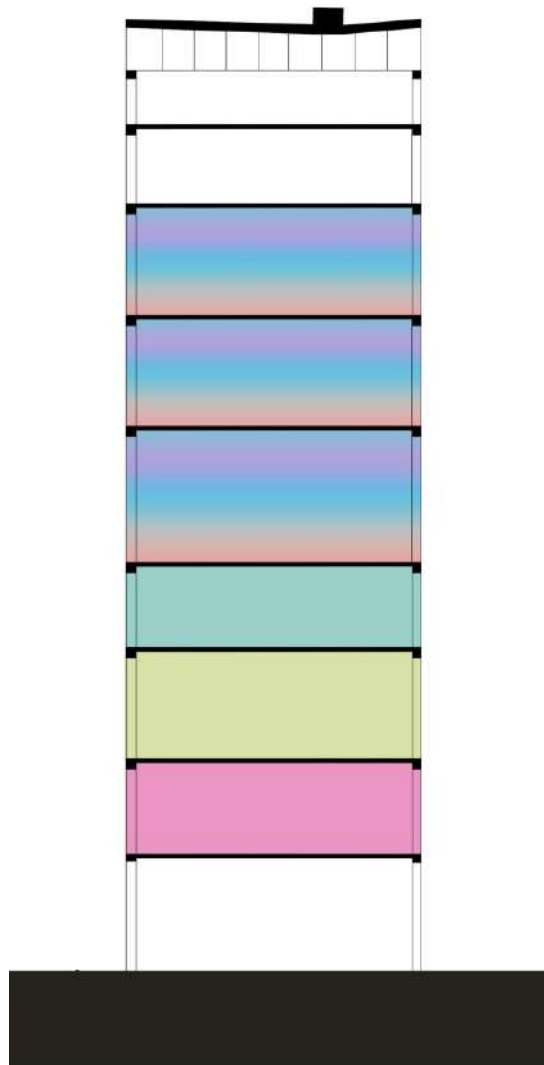
konzulens: Balázs Mihály DLA

Minden reggelemet egy nagy sétával kezdem. A mai nap sem történt másképp. Felkeltem, megmosakodtam, felöltöztem és útnak indultam. A sarki pékségben megvettem a szokásos elviteles kávémat és folytattam utamat. Van egy szerintem jó, mások szerint kevésbé jó tulajdonságom; mindig megfigyelem az embereket. Sétám során is csak vizslattam a velem szembe jövőket, mellettem elhaladókat, zebránál mellettem állókat. Mindenkinek van valami furcsa szokása, valaki leszegett fejjel megy végig az utcán, kerülve a kontaktot másokkal, valaki hangosan telefonál, valaki tikkelt a szemével, valaki pedig feltűnően bámulja az embereket, akár csak én. Mindenki annyira furcsa... Vagy lehet én vagyok az? Ezen tanakodtam a ma reggeli sétám alatt.

Minden nap másfelé indulok útnak, ma is így tettem. Néha kicsit nyugodtabb környezetre vágyom, néha pedig nyüzsgésre. Ma Budán sétáltam a rakparton, majd az 1-es villamos útvonalára fordultam rá. Az emberek mellett az épületeket is mindig vizslatom. Ma egy nagy téglatorony szűrt szemet. Nem volt annyira hatalmas, főleg alapterületre, de annyira határozottan állt egymagában a nagy zöld közepén, hogy muszáj volt közelebbről is megnéznem. Hívogató volt, pár embert láttam beszélgetni, gondoltam követem őket.

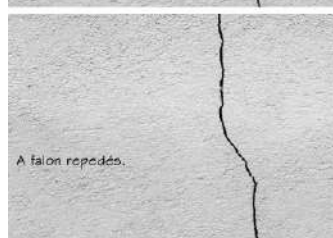
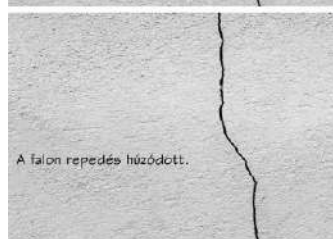
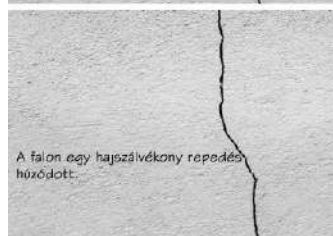
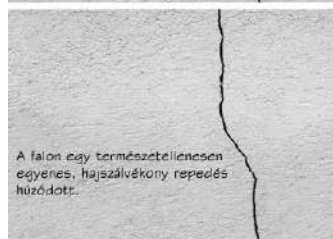
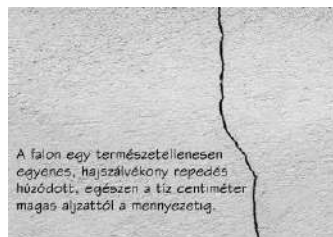

A torony-aljba lépve szokatlan érzés fogott el. Szűkös volt és sejtelmes, mégis vonzó, de valahogy így is jól éreztem magamat itt. Valami kiállításszerű dolog volt, ami mozgott. Aha... egy mozgó kiállítás. Milyen érdekes. De ha ilyen közel van a plafon, akkor vajon hány szintet rejthet magában még ez a torony? Körbe néztem és megpillantottam egy táblát a lépcső mellett, amin kis piktogramszerű majmokat láttam. Egyik a fülét fogta, másik a száját, harmadik pedig a szemét. Valahonnan ismerős volt ez nekem. A tábláról kiderült, hogy még hét emelet van felettem, de ezeket valamiért különböző színekkel jelölték. Felkeltették az érdeklődésemet a színek és a majmok, hogy vajon mit jelenthetnek, ezért gondoltam, felmegyek és körülnézek.

Ahogy felértem a lépcsőn az első emeletre, suttogó hangokat hallottam. Minden ugyanolyan volt, mint lent, szűkös és kicsit nyomasztó. De még mindig jól éreztem magamat itt. Egy társaságba csöppentem. Körben álltak, nagyon figyeltek egymásra és a kezükkel mutogattak.

Engem észre sem vettek. Egyszer egy koncerten láttam már ilyet. Jelbeszéd? Mellettük valami furcsa játékot játszottak. Úgy tűnt, mintha egyre kevesebb szóval próbálnák közölni mondanivalójukat.

Aztán néma csend lett. Sokan voltak, szerettem volna valakihez szólni, de senki nem beszélt. Éreztem, ez nem megy, ki kell találnom valamit. Jobb is, amúgy sem szeretek annyira sokat beszélni. Másokon láttam, hogy eleinte nehezen találják meg a módot a kommunikációra, de később ők is belejöttek. Talán ezért fogta a száját az egyik majom a földszinti táblán? Valószínű. Kíváncsi voltam, mit jelenthet a többi piktogram.

A másodikon semmi nem változott, csak a fény. Egy kis ablakokon szépen beszűrődött a melengető napsugár, ami jó érzés volt, kicsit felmelegített. De miért halkul el minden?

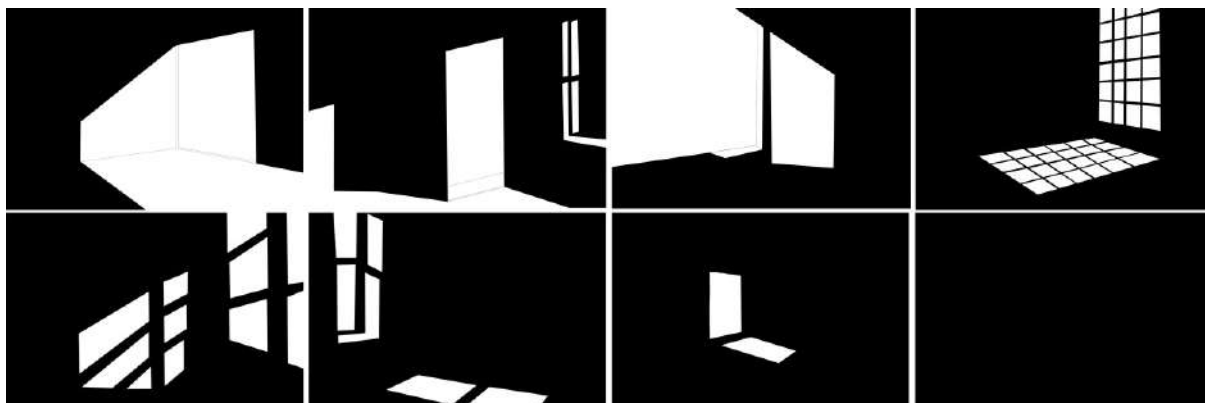
-VIDEÓ-

Itt meg csak beszélnek, a szájak mozgásából látom, de miért nem hallom őket? A beszűrődő napsugár fényében a falon egy kép, egy fa. Szinte látom, ahogy táncolnak a szélben a levelei. Előtte egy alak áll, aki mintha a lombok susogó hangját próbálná utánozni. A mellette lévő képen egy órát láttam. Egyből eszembe jutott az, amikor kisgyerekként a nagymamámnál tanultam néma csendben és csak az óra kattogását lehetett hallani. Annyira nyugtató volt, sosem felejttem el azt a hangot. Kipróbálom és is.

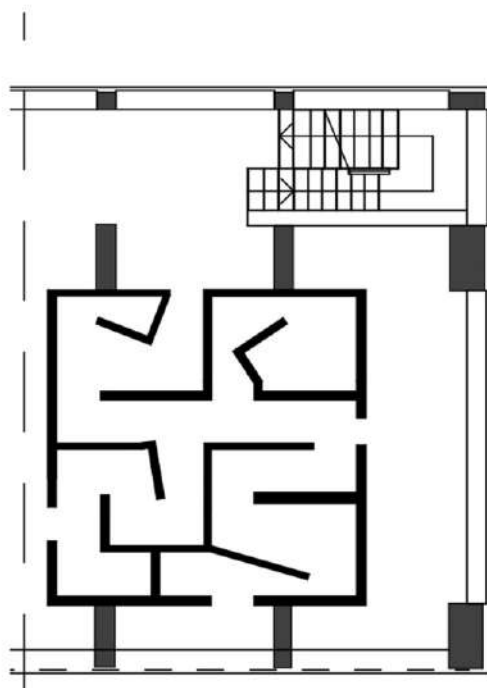
Kezdett kicsit zavarni ez a nagy csend, ezért úgy döntöttem, megnézem mi van feljebb. A lépcsőn felérve egy fényes térbe jutottam. Kicsit bántotta a szememet a nagy világosság, de ennek ellenére elindultam felfedezni ezt az emeletet is. Ahogy egyre beljebb haladtam, egyre

kevesebb fény volt a szobában és mire a szemem hozzászokott a szürkeséghez, máris teljesen sötét volt. Megtorpantam. Hogyan fogok így kijutni innen?

Amíg ezen gondolkoztam, egy meleg kéz érintését éreztem a hátamon, amitől picit megijedtem és ösztönösen félreugrottam. Ekkor valami keménynek ütköztem, lehet a falnak. Ez az! A fal!

Elkezdtem tapogatózni, biztosan egy szűk térben lehetek, hisz átérem a két kezemmel. Ha a falak mentén haladok, nem történhet nagy baj, így elindultam előre. Néhány lépés után a hideg felület elfogyott a bal kezem alól, már csak a jobbomon lévő tudtam követni.

Ahogy haladtam előre, egyre több hangra lettem figyelmes. A talpam alatt a padló recsegett, borzasztó idegesítő volt. Vajon eddig is hangos volt, csak nem tűnt fel?

-VIDEÓ-

Végre szép lassan világos lett és boldogan konstatáltam, hogy sikerült eljutnom a lépcsőig. Annyira büszke voltam magamra, vígan felmentem a negyedikre. Hmm... Mi lehet itt? Meg szerettem volna kérdezni valakit, de valamiért nem beszélhettem. Elsétált mellettem valaki, viszont ő beszélt, legalábbis valami hasonlót csinált. Mennyire érdekesen mondja ki a szavakat. Vajon ő nem hall? Hirtelen belém botlott valaki, egyből bocsánatot kért és tapogatózott tovább. Aha, ő meg nem lát. Én viszont látom őt, megyek, óvatosan segítek neki tovább haladni.

Felmentünk együtt a lépcsőn, viszont itt már én nem láttam. Hiába beszéltem neki, nem reagált semmire, de ennek ellenére most ő segített nekem. Akkor ő biztosan látja az utat. Milyen jó ez a csapatmunka, gyерünk tovább!

Újabb szint. Nem hallok semmit. Próbáltam segítséget kérni, remélem ők hallottak engem. Egyikőjük egyből mellém lépett, a másik pedig tapogatózva, a hangomat követve elért hozzám. Hárman összefogtunk és végig mentünk ezen a feladaton is. Igen, már rájöttem, hogy ezek mind feladatok voltak.

Ahogy mentem fel a lépcsőn, láttam, nincs több szint. Kicsit szomorú voltam, mert szívesen mentem volna még tovább. Felértem és szó szerint kitárult előttem a világ. Egy tágas, nyitott térbe érkeztem, előttem volt egész Budapest, felettem pedig az ég. Kicsit félve mentem ki az épület szélére, mert nagyon félek a magasban, de erősen kapaszkodva a hideg korlátban megcsodáltam fővárosunkat. Sokkal gyönyörűbb innen fentről. Majd lepihentem a sarokban az egyik babzsák fotelre. Láttam, hallottam, beszéltem és éreztem... Az összes érzékszervemmel egyszerre léteztem. Mellettem a többiek nyüzsögtek; milyen jó volt egy kis csend. Bár annak ellenére, hogy nem szeretek annyira beszélni, olyan jó volt újra megszólalni. Annyira jó lenne, ha az osztálytársaim is eljönnének ide. Végre meg tudnák tapasztalni, mit érzünk és milyen is nekünk valójában.

